

Piek Stor in gesprek met dieren

IN DE STILTE HOOR JE ALLES

PIEK STOR IN SAMENWERKING MET **PETRA MAARTENSE**

‘Verwoorden?! Wat een beperking!’ vindt de chimpansee. Piek Stor (1962) heeft met ruim 170 diersoorten ‘woordeloze gesprekken’ gevoerd. Zij is erin geslaagd deze gesprekken te vertolken in begrijpelijke en goed leesbare verhalen. In dit boek komen zowel huisdieren als vrije dieren en dieren in gevangenschap aan het woord.

Als ambassadeur voor dieren weet Piek op deze manier dieren een stem te geven.

Zoals de leeuw zegt: *‘Er is genoeg onderzoek gedaan naar ons fysieke wezen, naar ons gedrag en onze gewoonten. Daar gaat het nu niet meer om.’*

- 2- VOORWOORD **DE BIJBEL DER DIEREN**
- 5- PROLOOG **DE BIZON**

- 19- **ONZE GAST IN DE ZOMER VAN 2009**
HENKIE, DE JONGE GIERZVALUW
- 24- 26- 35- 37- 48- 58- 67- 76- 80- 85- 91- 98- 102-

- 6- 1 **WINTER ROND ONS SCHIP**
- 8- 2 **AMBASSADEUR VOOR DIEREN**
- 11- 3 **IK ZIE, IK ZIE...**
- 15- 4 **TELEPATHIE**
- 17- 5 **ONGEVRAAGDE HUIDDIEREN**
- 22- 6 **DIEREN VAN STAND, WIJSHEID EN INCARNATIES**
- 26- 7 **VRIJE WIL**
- 29- 8 **VERRASSENDE NIVEAU'S VAN BEWUSTZIJN**
- 32- 9 **VRIENDSCHAP EN LIEFDE**
- 36- 10 **VOGELS EN HUN RELATIE MET MENSEN**
- 40- 11 **VRIJHEID EN JEZELF ZIJN**
- 44- 12 **HELDEN**
- 46- 13 **GEHANDICAPTE DIEREN**
- 50- 14 **NOODZAKELIJKE MOEDERBAND**
- 53- 15 **KIEZEN VOOR HET LEVEN**
- 56- 16 **BAGAGE**
- 60- 17 **DE ONZICHTBARE BALLAST VAN ZORGEN**
- 62- 18 **AANDACHT**
- 64- 19 **ETEN OF GEGETEN WORDEN**
- 68- 20 **OPOFFERING**
- 71- 21 **BOMEN EN PLANTEN**
- 74- 22 **PIJN EN MILDHEID**
- 77- 23 **HELING**
- 81- 24 **EINDELIJK BEVRIJD**
- 83- 25 **CONFRONTERENDE ONTMOETINGEN**
- 86- 26 **EIGENHEID**
- 89- 27 **DE BIJEN**
- 93- 28 **BOODSCHAPPERS VAN EEN BETERE WERELD**
- 96- 29 **MORGAN, DE ORKA**
- 100- 30 **DE KRACHT VAN DE LEEUW**

IN DE STILTE HOOR JE ALLES

PIEK STOR IN SAMENWERKING MET **PETRA MAARTENSE**

Ik zie een kwal liggen op het strand. “Als je op het strand gesmeten wordt, ben je mooi de pineut,” hoor ik de kwal bijna zeggen. Vroeger zou ik denken: Bah, een kwal. Pas op. Tegenwoordig kan ik me zelfs voorstellen hoe het is om als kwal in de zee te drijven.

Twee jaar lang moest elk dier dat ik tegenkwam op de foto voor Piek. Elk dier dat ik tegenkwam, moest op de foto voor Piek. Reuzenieuwsgierig zat ik dan af te wachten wat voor een verhaal eruit voortkwam.

De wereld is niet meer hetzelfde. Je komt er achter dat alles een verhaal heeft, niet alleen alle dieren, klein of groot, maar zelfs je asperges en je bloemen en je huis, bij wijze van spreken.

Nu praat ik zelf ook met dieren, ik probeer de vliegen ervan te overtuigen dat het buiten leuker is. Ik zeg tegen mijn moeder dat ze wat strenger moet optreden tegen de eksters in de tuin en doe het even voor: “Nu wegwezen jullie, ga maar een eind verderop spelen. Andere vogels zijn

aan de beurt!” De kat van vrienden deed opeens zomaar haar behoefte in huis. “Ze protesteert dat jullie drie maanden naar India gaan,” zei ik voor de grap. Maar de kat kwam op me af en gaf me een kopje alsof ze wou zeggen: “Inderdaad!” Ik bedacht een oplossing: “Jullie kunnen gewoon telepathisch contact met elkaar houden als je daar bent. Zullen we dat afspreken?” Nog meer kopjes. Ik vertel Rumi, mijn konijn, tegenwoordig wat er aan de hand is, wat ik ga doen en wanneer ik weer thuis kom.

Voordat Piek ‘officieel’ met dieren ging communiceren, had ik er geen idee van dat dieren zoveel konden begrijpen. Het is belangrijk om met je dier te communiceren en bijvoorbeeld uit te leggen dat je op vakantie gaat, maar wel weer terugkomt.

Rakker, mijn andere konijn, liet Piek vanuit het ‘hiernamaals’ weten dat hij destijds niet wist waar ik was. Ik kwam terug van een paar weken werk in India en hij lag op apegalen. Gelukkig heb ik hem ’s nachts nog een paar uur kunnen vasthouden, maar het mocht niet baten. Toen ik een uurtje in slaap viel, is hij er tussenuit gepiept. Ik wist dat hij op aandacht leefde, het was al een oud manneke, en als hij iets mankeerde, maakte ik ’m beter door hem een uurtje op schoot te nemen. We hadden een hele sterke band. Dus ik voelde me behoorlijk schuldig. Daarom wilde Piek het experiment wel aangaan en voor het eerst sprak zij met een overleden dier. Rakker stond helemaal in het licht en het was zo mooi dat we er allebei tranen van in onze ogen kregen. Hij nam me niks kwalijk, maar legde uit dat ik had moeten zeggen wanneer ik terugkwam... Ik had er niet eens aan gedacht!

Mijn eigen communicatie met dieren is natuurlijk heel speels en niet te vergelijken met wat Piek doet, maar het werkt wel. Ik kan iedereen aanraden er eens mee te experimenteren. Mijn contact en mijn relatie met Rumi heeft zoveel meerwaarde gekregen sinds Piek de eerste keer met

haar sprak. In die tijd zat ik met twee grote konijnenhokken in huis en twee konijnen, die ik niet bij elkaar durfde te zetten. De een was van een nichtje, die er niet goed voor kon zorgen en bedacht had dat Rumi vast wel een nieuw maatje wilde. Net op het moment dat ik me afvroeg of het nu aan mij lag, dat ik te bang was om ze bij elkaar te zetten of dat het echt niet werkte tussen die twee, hoorde ik van Piek's nieuwe ‘hobby’, die inmiddels uitgegroeid is tot serieuze bussiness. Ik nodigde haar uit en filmde haar gesprekken met de twee dames. Het andere konijn wilde weg, ze hoorde hier niet, zei ze en Rumi wilde helemaal geen ander konijn erbij. Die had genoeg aan mij. En als ik dan op vakantie ga? Dan wilde ze mee! Ze had het niet zo op andere konijnen. Ik vroeg me af wat ze in haar jeugd had meegemaakt, want toen ze bij ons kwam vanuit het asiel was het net een stekelvarkentje en kon ze alleen maar bijten, zelfs als ze lief probeerde te doen. Maar daar wilde ze het niet over hebben. Dat was verleden tijd. Het was een donkere periode, dat was duidelijk.

Vanaf dat moment volg ik vrijwel dagelijks Piek's belevenissen met de dieren. Af en toe was het flink nodig haar te steunen en te motiveren in dit werk, want er waren in het begin meer mensen die het maar gek vonden dan mensen die het serieus namen. Dat hebben we – gelukkig! – in de loop van de tijd zien veranderen. Bovendien trek je je daar steeds minder van aan als het voor jezelf de normaalste zaak van de wereld wordt en er zoveel mensen en dieren baat bij blijken te hebben.

Rumi vindt het maar al te leuk om met Piek te kletsen. Toen ik me een keer afvroeg waarom het mij niet lukte om zo’n heel ‘echt’ gesprek met haar te voeren, zei ze doodleuk tegen Piek: “Dat zou ook jammer zijn, want dan hoeven wij niet meer met elkaar te praten.” Toch is het inmiddels niet zo vaak meer nodig, omdat ik weet dat ze mij in elk geval goed begrijpt en ze mij ondertussen ook van alles duidelijk kan maken,

DE BIJBEL DER DIEREN

alleen al door me aan te gaan kijken, dichtbij te komen zitten of zich juist om te draaien en te verstoppert. Dieren zijn zo veel slimmer dan je denkt! Vergis je niet. Als je dit boek gelezen hebt, zal je elk dier anders bekijken!

Dit boek zat er al een tijdje aan te komen. Ik vind het een voorrecht dat ik er zo nauw bij betrokken mocht zijn. Ook mijn wereld is er veel en veel rijker van geworden. Daarnaast is het ook noodzakelijk, voelen we allebei, dat er geluisterd wordt naar de dieren. Vooral de bijen hebben ons doordrongen van de urgentie om meer aandacht te hebben, beter voor ze te zorgen en gezamenlijk een schonere wereld te creëren. Niet alleen in het belang van de dieren, maar ook voor onszelf. Elk dier heeft een functie, alles is met elkaar verbonden. We zijn met z'n allen op elkaar aangewezen, maar wij mensen kunnen de leefomstandigheden verbeteren en dat kunnen de dieren zelf niet.

Het wordt tijd dat we dieren als volwaardig beschouwen, dat we meer respect hebben voor de natuur en begrijpen dat alles samenhangt. Zelfs de mug of de wesp, die je liever ziet vertrekken, heeft een ziel en een functie op aarde.

We kunnen niet ongestraft maar nemen, nemen, nemen en de aarde misbruiken en uitputten voor onze eigen korte-termijn behoefte. "De wereld heeft genoeg te bieden voor iedereen, maar niet voor ieders hebzucht," zei Gandhi al. Het is de hoogste tijd voor een grote omslag. De hoogste tijd dat we met z'n allen verantwoordelijkheid nemen voor de ontstane situatie. Zoals de leeuw zo mooi zegt: *'Het evenwicht is verdwenen.'* Dat zullen wij, mensen moeten herstellen. De dieren kunnen het niet.

De dieren geven ons wijze lessen, je zou dit boek wel een bijbel der dieren kunnen noemen, zoveel wijsheid vind je erin. Dat is niet verwonderlijk, want zij verwoorden allemaal aspecten van het Goddelijke. We maken allemaal deel uit van het Goddelijke, kun je zeggen. Alleen lijkt het alsof de dieren dat veel beter weten.

Deze communicatie speelt zich af 'in de stilte' en op het niveau van 'het hogere zelf', dat is anders dan wat we in het dagelijks leven horen en zien. Het is de diepere laag, een andere dimensie. Iedereen heeft een 'hogere zelf' en zou die diepere laag moeten kunnen herkennen.

Hoewel het natuurlijk zeker zo is dat wij mensen er een behoorlijke puinhoop van hebben gemaakt op de wereld, heeft het geen zin om te oordelen en schuldigen aan te wijzen. We hebben zorgvuldig proberen te vermijden om vanuit die dualistische visie te redeneren en te oordelen. Daarmee willen we niet ontkennen dat er dikwijls – bewust of onbewust – slordig, onverantwoordelijk, uitbuitend, misbruikend en schandig omgesprongen wordt met de aarde, met dieren en andere levende wezens, maar het heeft geen zin om het beschuldigende vingertje op te steken. Daarmee lossen we het niet op. Gezamenlijk zijn we verantwoordelijk, gezamenlijk kunnen we de wereld mooier maken en iedereen kan z'n eigen bijdrage daaraan leveren. Een betere wereld begint bij jezelf.

De dieren oordelen of beschuldigen niet. Ze constateren hooguit. Laat dat een voorbeeld voor ons zijn.

We hopen van harte met dit boek bij te dragen aan een grotere bewustwording en veel meer respect voor hoe prachtig en ingenieus de wereld in elkaar zit. Wat mij betreft een diepe buiging voor alle dieren en vooral ook voor Pieke, die hen met dit boek en haar werkzaamheden als tolk, de stem geeft, die zij verdienen!

Petra

Ik wil graag in contact komen met de bizon.
Maar ik hoor niks terug. Ik wacht rustig.
Ineens dringt het tot me door dat de bizon mij aan het opnemen is.
Ze kijkt me belangstellend aan.

'Waarom wil je dingen van me weten?' vraagt ze.

Ik vertel dat ik het boeiend vind om langs deze weg informatie van dieren te ontvangen. En dat ik het graag opschrijf zodat andere mensen het ook te weten kunnen komen.

'Wat doen mensen ermee?' vraagt ze.

'Wat anderen ermee doen weet ik niet. De een zal het leuke verhalen vinden, de ander zal het niet geloven,' antwoord ik.

'Dat laatste is dom,' constateert de bizon.

Ze vraagt wat ik met de informatie doe.

Ik vertel haar dat ik luchtiger leef nu ik weet hoe vrije dieren in het leven staan, dat ik meer lach en meer de humor van dingen inzie. Dat ik zie hoe wij mensen vaak vastzitten en dingen belangrijk maken die misschien niet belangrijk zijn.

'Wat vind je belangrijk?' vraagt ze.

'Nou, in het hier en nu leven, zoals vrije dieren doen,' antwoord ik.

'En geen zorgen maken. Genieten.'

Normaal gesproken ben ik degene die vragen stel, nu zijn de rollen omgekeerd. Ze kijkt me lange tijd aan en zegt dan: *'Jij kunt ineens hard en ontwapenend lachen. Alsof dingen van je afvallen. Ga maar door met mensen over ons vertellen. Ze kunnen ervan leren.'*

Het is even stil en dan hoor ik: *'Ik vind het wel komisch dat je dit doet. Mensen houden vaak dingen voor zichzelf. Het is goed om ermee naar buiten te komen. Horizonverbredend.'*

PROLOOG

DE BIZON

1 WINTER ROND ONS SCHIP

Terwijl ik dit boek begin te schrijven, sneeuwt het. Ik denk met een glimlach aan het gesprek met een merel vorig jaar. Het was koud, er lag sneeuw en het was het eerste jaar dat ik goed oplette, dat ik twee keer per dag voer voor de vogels neerlegde. De bomen bij ons woonschip zouden allang gekapt moeten zijn, maar dat was om een of andere reden niet gebeurd. De vogels hadden hun plekje dus nog. Ik was erg benieuwd wat ze van het bijvoeren vonden en daarom benaderde ik de merel. *'Moeten we je dankbaar zijn?'* was haar reactie. *'Je doet opgeblazen. Zonder jou vinden we ook wel voedsel. Dit is alleen makkelijker.'* Bam! Die zat. Ik moest toegeven dat ik mezelf aardig goed vond. Ik voelde me inderdaad een weldoenster. De merel ging nog even door:

bomen er nog waren en de vogels dus ook. *'Anders waren wij weg. We blijven niet als er geen plek meer voor ons is,'* antwoordde de bijdehandte merel. *'Nou, mag ik dan wel dankjewel zeggen dat jullie er nog zijn?'* vroeg ik haar. *'Want ik geniet wel van jullie.'* *'Dat mag je,'* was haar simpele antwoord.

Tjongejonge, een standje van een merel. Mijn ego was gedimd. De volgende dag polste ik voorzichtig de meesjes. Die lieten meteen weten wel dankbaar te zijn. Ze vertelden dat het met zulk weer moeilijker voor hen is om voedsel te vinden. Ik antwoordde dat ze niet helemaal op me moesten rekenen, want het kon zijn dat ik het wel eens vergat. *'Denk er maar aan dat er een netje hangt,'* hoorde ik. Ik beloofde plechtig mijn best te doen.

Dit jaar begin ik al vroeg met netjes ophangen. Zekerheidshalve heb ik al twee emmertjes vetbollen liggen. Het is zo leuk om de kwetterende meesjes te zien, wachtend op een nieuwe vetbol. Elke dag controleer ik de netjes en babbel wat tegen de vogeltjes.

Wij wonen aan de IJssel en het stijgende water doet de uiterwaarden 's winters vol water lopen. Minder land dus voor de konijnen, die ik de afgelopen dagen heerlijk door de sneeuw heb zien rennen. Als ik vraag hoe ze de sneeuw ervaren, hoor ik dat ze heel stil zitten, al dan niet bij elkaar en dat ze weinig energie verbruiken. Als het schemerig wordt is de wereld hun terrein! Ze rennen heen en weer en dat is aan hun sporen in de sneeuw de volgende dag goed te zien. Ze maken zich geen zorgen of ze ingesloten zullen worden. Als het moet rennen ze door het water heen, hoor ik. Hun enorme levenslust drijft ze desnoods door plassen als ze verderop land zien. Mijn zorg dat het water snel stijgt, lijken ze niet te delen. Hun optimisme is enorm. Als ik me afvraag waar ze moeten overnachten als de bekende hollen vol water staan, hoor ik: *'Er zijn zoveel plekjes!'* Ze laten laaghangende struiken zien en het gevoel dat ze daarbij doorgeven is warmte en rust.

'Wij blijven niet op één plek als er gebrek aan voedsel is, hoor. Wij zoeken verder.' *'Zijn jullie niet blij met het voer?'* vroeg ik. *'Ja, je maakt het ons makkelijker.'* *'Maar het is geen werelddaad?'* Ik werd wat voorzichtig en bescheiden. *'Denk je dat we afhankelijk zijn van jou?'* Ik gooide het maar over een andere boeg en zei dat ik blij was dat de

Ik ga mezelf steeds meer trainen in losse babbels met dieren die ik tegenkom. Zo vraag ik een kraai in een boom of ze met me wil praten. *'Waarom zou ik?'* Ze vliegt meteen weg. Een paar bomen verderop begint een andere kraai te krassen en ik vraag: "Zou jij dan met mij willen praten? Ik ben aan het oefenen om buiten contact te leggen en niet alleen op een later tijdstip vanuit mijn stoel." *'Waarom zou je iets oefenen dat je al kunt?'* Ik geef haar gelijk, haal mijn schouders op en loop maar door.

's Winters trekken er enorme groepen meeuwen over ons schip. Vroeger zei een van de kinderen dan: 'O mam, het gaat weer meeuwen!' 's Nachts zitten ze in grote groepen in de haven en als ik op tijd buiten ben, als het nog niet helemaal licht is, zie ik hoe de groep zich oplost. Ik vraag de meeuwen of het klopt dat ze 's nachts bij elkaar zijn en overdag alleen. *'Overdag vliegen we uit. Ieder gaat voor zich, maar toch zijn we een geheel. 's Avonds komen we als groep terug. We houden het warm met elkaar, beschermen elkaar en houden het ijs weg.'* Het doet me denken aan een bloem die zich 's nachts sluit en in de ochtend weer opengaat. De snelheid waarmee ze in een groep vliegen, fascineert me. Volgens mij botsen ze nooit en ik vraag hoe dat komt. *'Je kent elkaars ruimte en komt niet in andermans vliegzone,'* antwoorden ze. *'Je geeft allebei mee. Conflicten ontstaan als één niet meegeeft. Met zo'n houding zouden we als*

groep niet kunnen vliegen.' Ik vergelijk het met mensen en vraag of het voelt als inleveren als je ruimte moet maken. *'Inleveren? Nee, er is ruimte genoeg.'* Ze laten zien dat de vliegvorm steeds verandert, de continue beweging zorgt steeds voor andere vormen. *'Je respecteert elkaars ruimte,'* is hun logische redenering.

Wat zitten wij mensen dan eigenlijk vast! *'Mensen kunnen ook niet vliegen,'* reageren ze op die gedachte. Ze laten voelen dat zij de menselijke vorm als erg beklemmend ervaren. Ik laat zien hoe wij ons ook door de lucht kunnen verplaatsen. Er wordt gebromd dat mensen zich laten vliegen. *'Jullie blijven afhankelijk van voertuigen of ander materiaal.'* Het is heerlijk om de vrijheid van de vogels te mogen voelen. Waar maken wij ons toch allemaal druk om?!

Een van onze katten brengt een dode rat naar binnen. Ik ben uitermate nieuwsgierig wat er is gebeurd. Niks schijnt te verdwijnen en het schijnt dat herinneringen niet in onze hersenen opgeslagen worden, maar in een groter veld. Dan moet ik er dus achter kunnen komen wat er heeft plaatsgevonden tussen die twee. Ik vraag vlak na deze gebeurtenis zowel de rat als de kat naar hun kijk.

De kat laat weten dat ze de rat aan ons wilde laten zien. Ze zegt dat ratten loeren. Ik weet van deze kat dat ze het als taak op zich heeft genomen om de omgeving 'schoon te houden'. Ze beaamt dat en vertelt erbij dat haar zus gehandicapt is wat jagen betreft. Te lomp. *'Ik beweeg me als een veertje.'* Ze laat zien dat ze deze rat van achteren heeft gegrepen. De rat liep te dicht bij onze loopplank. Ik vraag of er voor de kat een verschil is tussen een muis of een rat vangen. *'Het is hetzelfde principe,'* vertelt ze. Ze is trots dat ze deze rat gepakt heeft en wil ons laten zien waar ze ons voor heeft behoord.

Als ik de overleden rat spreek, vertelt ze dat het niet goed ging. Ze had honger en zocht eten. Normaal gesproken kwam deze rat niet bij de trap en de loopplank, begrijp ik, maar honger dreef haar hierheen. Als

een roofdier sloop ze rond om de mogelijkheden te verkennen. Ook zij geeft het beeld dat ze van achteren in de nek is gegrepen. Ze was te gefixeerd op de mogelijkheden om op het schip te komen om goed op te letten. Ik vraag wat er gebeurde op het moment dat de kat haar greep. *'Dan gaat het licht uit. Ergens anders ga je weer verder.'* De luchtpijp werd dichtgeknepen en toen was er een knak. *'Dan weet je: het is gebeurd hier.'*

De rat vertelt nog wat rond te zweven. Het lijkt of het nog niet haar bedoeling was om al te gaan: *'Ik lette niet goed op. Maar het spel is afgelopen.'* Ik heb de gelegenheid om het lichaam van de rat goed te bekijken en zie hoe mooi ze was. Met dat ik haar dat in een beeld meedeel, vertel ik haar ook dat mensen vaak bang zijn voor ratten en ze vies vinden. *'Daarom laten we ons niet altijd zien,'* vertelt ze. *'Anders worden we verdeld.'* Winters zijn zwaar omdat er te weinig eten is. *'Honger drijft je weg, het maakt je onvoorzichtig,'* legt ze uit. Stil blijven zitten en niet eten is hetzelfde als zelfmoord plegen, dus ratten moeten wel op pad. Ze zegt de tijd te nemen om van haar lichaam weg te gaan. Het is haar allemaal een beetje te snel gegaan. Ik vraag wat ik met haar lichaam moet doen. *'Leg maar tussen de stenen en de struiken.'*

2 AMBASSADEUR

'Hoe kom je er bij om met dieren te gaan praten?' wordt me regelmatig gevraagd. 'Deed je dat als kind ook al?' Lange tijd heb ik daar geen antwoord op geweten. Er waren altijd dieren in mijn leven. Ik vond wel dat we vroeger thuis erg weinig dieren hadden, maar mijn moeder spreekt dat tegen. Mijn vader leeft al lange tijd niet meer, maar ik weet nog dat hij het afschuwelijk vond dat ik steeds weer met dieren thuiskwam. Mijn cavia's herinnerden hem aan de ratten vroeger bij hen op de boerderij, honden en katten hoorden buiten en mijn twee tamme parkietjes deden hem teveel denken aan kraaien, waar hij ook al een hekel aan had.

Het was mij lange tijd niet duidelijk dat ik iets speciaals met dieren te doen had. Maar als men mijn energieveld bekijkt, blij ik altijd veel dieren om me heen te hebben. Zo noemde White Bull*, een gechannelde meester uit een andere dimensie, me een 'ambassadeur voor dieren'. Iemand anders keek naar mijn eerste tien levensjaren en zag een heel open omgang met veel dieren. Ze zag ook dat ik in mijn prepuberteit om me heen ging kijken en een gigantische knal voor mijn kop kreeg. De wereld die ik zag, was niet de wereld waarin ik tot dan toe had geleefd. Ik heb erg gelachen toen ik laatst een foto tegenkwam die twee minuten na de geboorte van ons eerste kind was gemaakt. Het jochie lag daar kersvers te spartelen terwijl onze hond Bastijn, een kruising tussen een herder en een bouvier, hem met zijn grote kop besnuffelde en bekeek. De hond had tijdens de hele bevalling onder het bed gelegen, tot schrik van de verloskundige. Toen ik die foto weer zag, wist ik dat dieren er voor mij zo vanzelfsprekend bijhoorden, dat het me niet eens opgevallen was.

Toen een vriendin jaren later met dieren ging communiceren, fascineerde me dat. Maar het duurde nog heel wat jaartjes voor ik daadwerkelijk een gesprek bij haar aanvraag met onze hond. Ik weet

VOOR DIEREN

nog hoe geëmotioneerd ik raakte toen ik eindelijk hoorde wat onze hond innerlijk bewoog. Hoe gespannen hij was omdat hij bang was dat hij weer weg moest (wij waren de vierde eigenaar van deze toen vierjarige hond), hoe onzeker hij was omdat hij het dagritme met vier schoolgaande kinderen en pubers niet begreep. Ik vertelde mijn familie vol vuur over het gesprek en stuitte op scepsis en ongeloof. Mijn wereld, die ik op het punt stond te herontdekken, werd wederom bedekt. Ik besloot een informatieboekje te schrijven over deze vorm van communiceren met dieren. Dat leek me een veilige manier om me verder te verdiepen in deze materie. Mijn vriendin, die ook docente is, raadde me toen aan de cursus te volgen. Van binnenuit ergens over schrijven is immers beter dan van buitenaf. Dus met de jas van schrijfster aan betrad ik 'mijn' wereld weer. En wat werd ik een vijand van mezelf! Ik geloofde niet wat ik hoorde en zag, ik twijfelde, ik dacht dat ik fantaseerde.

'Cum laude!' hoorde ik de juf zeggen na mijn eerste contact met een paard dat ik niet kende. Ik had tijdens deze cursusdag een voorwerp van het dier in handen gekregen en moeten vertellen wat ik doorkreeg. Ik had intens verdriet gevoeld omdat dit paard heel graag moeder had willen zijn. Toen ik dit de groep vertelde, liepen de tranen over mijn wangen. Van de eigenaar hoorde ik dat er met dit paard om gezondheidsredenen inderdaad niet gefokt werd. Mijn eerste ervaring met het communiceren op deze manier was dus een heftige. Het is nog steeds zo dat emoties van dieren er bij mij kunnen inhakken. Hoewel ik weet dat er tolken zijn die zeggen dat je je daar beter voor moet afsluiten, vind ik het niet erg omdat ik op dat moment samen met een dier doormaak wat hij voelt. Ik kan zijn pijn, zijn verdriet duidelijk overbrengen aan de mensen die bij hem horen. Anderzijds is het ook zo dat de tranen van het lachen over mijn wangen kunnen rollen tijdens een gesprek. Mijn emoties zijn sowieso helemaal opgefrist door deze

contacten met dieren. De bedekking, de demping, is eraf. Ik word langzaam weer net zo puur als de dieren.

Ik heb eens zo gelachen om een hondje dat net overleden was. Het diertje hing de pijs uit, terwijl hij nog maar een dag of twee daarvoor was overgegaan. Ik kon er niks aan doen dat ik zo moest lachen en schaamde me bijna, want deze mensen hadden totaal onverwacht afscheid van hem moeten nemen. Gelukkig herkenden zij het helemaal en waren ze erg blij met de lol die ik van hem doorkreeg. Zo kenden zij hun hond! Het dier vertelde dat hij in dat gezin was gekomen om plezier te brengen en zijn taak zat erop. Hij was maar twee jaar oud geworden, maar de mensen hebben genoten van zijn vrolijkheid. Ze hadden vaak gezegd dat dit een hond was met een gouden randje en ergens hadden ze altijd al voorvoeld dat ze hem niet lang in hun midden zouden hebben.

Heel af en toe zit ik niet helemaal op één lijn met een dier. Zo verheugde ik me al een aantal dagen op het contact met een vrije olifant. Zo'n groot dier, dat zou wat worden! Op het moment dat we contact hebben, is er geen zinnig woord uit haar te krijgen. Ik hoor: *'Gaan we serieus doen? Ik maak liever plezier!'* Flexibel als ik denk te zijn, pas ik me aan en schakelen we over op een luchtig onderwerp. De olifant vertelt over haar slurf, hoe ze daar plezier mee maakt. Ze vertelt over de harmonie

Verder lezen?

In dit prachtige boek uit 2011, een klassieker op het gebied van dierencommunicatie, komen meer dan 70 diersoorten aan het woord.

**Bestel het boek direct voor € 37,90 inclusief verzendkosten
[via deze link.](#)**

Voor meer informatie over mijn visie en werkwijze, de diertolk consulten en de cursussen dierencommunicatie die ik verzorg, kijk op www.piekstor.nl

Met dierzame groet, Piek